

φαίνεται καθαρόν τὸ τάχιστα ξηρὸν γινόμενον, δεῖ δὴ τὸ πλῆνον ὑγρὸν τῷ <ρύπ>ω συνεξελεθεῖν, ὡσπερ τῷ νοσήματι τὸν ἐλλέβορον. τὸ μὲν οὖν γλυκὺ ῥαδίως ὁ ἥλιος ἐξάγει διὰ κουφότητα, τὸ δ' ἄλμυρὸν ἐνισχόμενον τοῖς
5 πόροις διὰ τραχύτητα δυσξήραντόν ἐστιν.'

4. Καὶ ὁ Θεὸν ὑπολαβὼν 'οὐδέν' ἔφη 'λέγεις'. Ἀριστοτέλης (Probl. Ph. 932 b 25) γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ βυβλίῳ φησὶν τοὺς ἐν θαλάττῃ λουσαμένους τάχιον ἀποξηραίνεσθαι τῶν γλυκεῖ χρησαμένων, ἂν ἐν ἡλίῳ στῶσιν'.
E 'λέγει γάρ' εἶπον· 'ἀλλ' ὄμην σε μᾶλλον Ὀμήρῳ τὰ
11 ναντία λέγοντι πιστεύσειν. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὸ νανάγιον ἐντυγχάνει τῇ Ναυσικάᾳ 'σμερδαλέος' ὀφθῆναι 'κεκακωμένος ἄλμῃ (ζ 137)', καὶ πρὸς τὰς θεραπευαίνιδας φησὶν (ζ 218).

15 'ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὄφρ'

[ἂν] ἐγὼ αὐτὸς

ἄλμῃν ὄμοιιν ἀπολούσομαι',

καταβὰς δ' εἰς τὸν ποταμὸν (ζ 226) 'ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχεν ἄλὸς χνόον,' ὑπερφνωῶς τοῦ ποιητοῦ τὸ γινόμενον συνεωρακότος· ὅταν γὰρ ἐκ τῆς θαλάττης ἀναδύντες ἐν τῷ ἡλίῳ
20 στῶσιν, τὸ λεπτότατον καὶ κουφότατον τῆς ὑγρασίας ἢ θερμότης διεφόρησεν, τὸ δ' ἄλμυρὸν αὐτὸ καὶ τραχὺ καταλειφθὲν ἐφίσταται καὶ παραμένει τοῖς σώμασιν ἀλώδης ἐπίπαγος, μέχρι ἂν αὐτὸ ποτίμῳ καὶ γλυκεῖ
25 κατακλύσωσιν.' |